

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γράννης κι' ὁ Μαρής
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Γ.— Νά τὴν κουβέρτα σου, Μαρή, νά καὶ τὸ μαλινγέρι
καὶ φέρε' τ' ἀπολυτήριο νά φύγω χέρι, χέρι.
Σ' ἀφίνω πληρεξούσιο γιὰ τὸ μερίδιό μου
κι' ἀπόλυσε με μένανε νά πάω στὸ χωριό μου.
Τρεῖς μῆνες τώρα με περνᾷς με λόγια στὸν ἄερα.
Ποῦν' ἡ εἰρήνη πῶκαμες κακὴ ψυχρὴ σου μέρα ;
Τρεῖς μῆνες ἀθεόφοβε γιὰ δαύτη με παιδεύεις.
Τὴν καρτερῶ, τὴν καρτερῶ,
ἀλλὰ χειρότερα θαρρῶ
πῶς με ματαμπερδεύεις.

Δὲν κάθωμ' ἄλλο ἔφεδρος. Τὰ ὅπλα θὰν τ' ἀφήσω.
Ἐρρίξανε τ' ἀμπέλια μου καὶ πᾶ' νὰν τὰ διαφίσω.
Βαρέθηκα νὰ με πλανᾷς με μάγια καὶ με λόγια.
Φίλο μου λές τὸ Βούλγαρο καὶ τότε βλέπω μπόγια.
Φίλο μου λές τὸ Γερμανό, φίλε μου λές τὸ Γάλλο,
ἀλλὰ ἐγὼ ποῦμ' ἄλλalos γιὰ ὅλους ἀμφιβάλλω
καὶ βλέπω πῶς με τῇ καρπὴς τοῦ Μπέριτχολδ καὶ τὸ Γρεῦ,
μ' εὐρήκανε στὸ στράτευμα Μαγιάτικοι κορραῖοι
κι' ὅσο ποῦ νὰ σφαλίσουμε, βρε χάχα, τὴν εἰρήνη,
τὸ αἷμα ποῦ μ' ἀπόμεινε θὰ μοῦ τὸ πιοῦν ἐκεῖνοι.

Δαιμόνοι μᾶς πειράζουνε
καὶ μηδαμῶς ἀλλάζουνε
τὰ πράγματα μᾶς θέσι.
Ἐλύσσαξαν οἱ ἰσχυροὶ
καὶ με τὰ Σκόρδα, βρε Μαρή,
ἐβγήκαν ἄλλα μάραθα χειρότερα στή μέση,
κι' Αὐστριακὸς ἀδημονεῖ
ποῦ τὸν Ἑσσάτ οἱ Ἀλβανοὶ
τὸν κάμαν ἡγεμόνα,
καὶ μὴ ῥωτᾷς τί γίνεται σ' ἐτοῦτον τὸν αἰῶνα.

Εἰρήνη καὶ ὁμόνοια μοῦ λές νὰ περιμένω
ἀπὸ Βουλγάρικη φυλὴ
ποῦ τώρα μῶχει πῖο πολὺ
τὸ αἷμα μου κομμένο.

Κι' ἂν ἔφυγαν οἱ φίλοι μας ἀπὸ τὴ Σαλονίκη,
ζάπου ἄλλου μαζάνονται νὰ πέσουνε σὰ λύκοι,
κι' αὐτὰ λοιπὸν τ' ἀπρόοπτα τῆς Σκόρδας γεγονότα,
καὶ γι' αὐτὰ ποῦ προβλέπονται χειρότερο' ἀφ' τὰ πρώτα,
κι' ἐνεκα ποῦ οἱ σύμμαχοι μᾶς βλέπουν μετὰ ἔλπιστος,
μένανε πρὸς τὸ παρὸν πρὸς νὰ μ' ἀπολύσῃς
νὰ πᾶ' νὰ ζῶσσι ἡσυχὰ στὸν τόπο μου τεμπέλης
καὶ μείνε σὺ ξεμπερδευτὰ με δαύτους ὅπως θέλεις.

Τὸ ἔθνος μας δὲ θὰ χαθῇ ἀπὸ 'να στρατιώτη.
Μ.— Μ' ἐγκαταλείπεις τὸ λοιπὸν μωρὲ Ἰσαριώτη
τώρα π' ἀναστατώθησαν αἱ συμμαχίαι πᾶσαι
καὶ πρέπει ἄγρυπνος καὶ σὺ με τὸ τουφέκι νᾶσαι ;

Τώρα μωρὲ πολύσσιαξε Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
θυμῆθήκες τ' ἀμπέλια σου νὰ πᾶς νὰν τὰ θαντίσης
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι πῶς εἶναι στὸ ποδάρι,
Μαυροβονιωῖτες, Ἴταλοι, Αὐστρία καὶ Βουλγάροι
κι' οἱ Ρῶσοι ἐτοιμάζονται νὰ κατεβοῦν κι' ἐκεῖνοι
καὶ τέλος πάντων γενεὰ καμμία δὲν θὰ μείνῃ
ὅπου νὰ μὴ σοῦ κατεβῇ μετ' ἀφελείας πάσης
νὰ σοῦ γυρέψῃ μερικὸ ἀπὸ τὰς περιστάσεις.

Τώρα θ' ἀφήσῃς τὴ γραμμὴ
ἐν ἀφιλοτιμίᾳ,
πῶξαναρχίσαν οἱ σεισμοὶ
ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα
καὶ τρέμει καὶ κλονίζεται τὸ Αὐστρίας τὸ πηγοῦνι
ἀπὸ 'να Μαυροβοῦνι ;
Τώρα μῶδούλιασες μπεκρῇ,
ποῦ θάρρος πέρνουν οἱ μικροὶ
καὶ βλέπεις τὸ Νικήτα
νὰ πιάνῃ τὸν Αὐστριακὸ ἀπὸ τὴ φαβορίτα ;

Ἀφ' τὸ λόχο σου προδότα,
συλλογέσαι μισερμό,
τώρα π' ἀναψαν μπουρλότα
ποῦ δὲν ἔχουν μετοχημό ;
Πῶς μοῦ λές μωρὲ ζαγάρι
στὸ χωριό σου νὰ σὲ στείλω
κι' ὄχι νᾶσαι στὸ ποδάρι
νὰ μ' ἀρπάξῃς τὸν Κυρίλλο,
ἂν ἰδῇς πῶς ἐννοεῖ
ἀφ' τὸ στόμα σου ν' ἀρπάξῃ τὸ καλλίτερο φαῖ ;

Ποῦ νὰ πᾶς μωρὲ σκουλήκι,
σὲ κινδύνων ἐποχῇ ;
Τὴν ὥραία Σαλονίκη
πῶς θ' ἀφήσῃς μοναχῇ ;
Κι' ἂν ὁ Μπέριτχολδ ἀγοριέψῃ
καὶ βοήθεια σοῦ γυρέψῃ
ὁ Νικήτας τὸ θεριό,
πῶς μπορείς νὰ τὸν ἀφήσῃς
γιὰ νὰ κάτσης νὰ διαφίσῃς,
τὴ σταφίδα στὸ χωριό ;

Τώρα λές, μωρὲ ψωφῆμι,
νὰ δεμβάσῃς στ' Ἀργαστόλι,
π' ὅλοι βοίσκονται σὲ στήμη
τῶν Δυνάμεων οἱ στόλοι,
κι' ἂν με τὰς ἐτοιμασίας
τρέμει θάλασσα καὶ γῆ,
ποῦ δὲν ἔχεις νὰ μ' ἐπαινεῖς
τί κι' ἐκεῖνος τεγνονογεῖ.
Βλέπεις τὴν Προύκουλα ἐν ὁρῇ καὶ δολιχῇ
μὰ κανέναν δὲν εἰσέχει
καὶ οἱ μᾶρτα τῶν λευτέρων
πῶς δουλεύει τὸ μυαλό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Τὴν Κοζάνη ποῦ θ' ἀφήσης !
ποῦ θ' ἀφήσης τὰ νησιὰ
γιὰ νὰ πᾶς νὰ μοῦ θανάτῃς
βοστυλίδια στὸ Μεροσι ;
Τώρα π' ἀναψ' ἡ Ρωσσία, Λόντρες, Βιέννες καὶ Παρίσια,
μοῦ γυρεύεις ἀπολύσεις
γιὰ νὰ πᾶς νὰ μοῦ μεθύσης
ἀφιλότιμε, στὰ Σίσια ;
Πάρ' τὸ μάλινχερ στὸ χέρι·
βάστα το μ' ἐπιμονή,
κι' ἄκου μόνο τοῦ Λευτέρη
τὴ γιγάντεια φωνή.

Πάρ' το γύριζε μὲ δαῦτο σὲ Μεκεδονίας μάκρη.
Βάστα το καὶ μὴν τ' ἀφήσης ὅσο ναῦθουμε τὴν ἄκρη.
Βάστα το καὶ μὴ σὲ μέλλη παντελῶς γιὰ τὴν εἰρήνη.
Ποῦ θὰ πάη ; Μιὰν ἡμέρα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γίνη !
Κι' ἂν μωρὲ π' ἀναθεμάσαι
π' ὄλο γκρίνα θέλεις νάσαι,
ἄλλα λένε στὴν Εὐρώπη
ποῦν' ἡ λίρες μὲ τὰ κάρρα,
κι' ἄλλα βλέπουν οἱ ἀνθρώποι
ποῦ δὲν ἔχουνε δεκάρα,
παντελῶς μὴ δειλιάσης, παρὰ μένε στὴ γραμμὴ
κι' ὅταν βρίσκεσ' ἐν κινδύνῳ,
δείχτε τοὺς τὸν Κωνσταντῖνο
καὶ τοῦ γίγα τὴν πυγμὴ.

Γ.— Ἀμέσως μ' ἄλλαξες, Μαριῇ, τὴν ἀλαλή μου γνώμη.
Κουράγιο μὴδ' ὠσες πολὺ
κι' ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ
πάω καὶ μέσ' τὴ Ρώμῃ.
Τρόμο θὰ σκορπάω
σ' ὅσους μ' ἀντιτείνουνε.
Ὅθε θέλεις πάω,
φτάνει νὰ μ' ἀφήνουνε !

Εἴμ' ἔξη μῆνες ἔφεδρος, ἄς κάτσω κι' ἄλλους ἔξη,
ἀλλὰ κανένas Βούλγαρος μαζὺ μου δὲ θὰ παίξῃ.
Ἄτοῦ κι' ἀτοῦ θὰ πᾶμ' ἐκεῖ,
κι' ἂν χάμουν οἱ Αὐστριακοὶ
πῶς δέχονται τὸ Νικίτα,
στὴ Βιέννη δὲ θ' ἀφήσουμε μὴτε παληροσοφία.
Ὅπως στὸ χιόνι ἀνθεξα, θ' ἀνθέξω καὶ στὴ ζέστα
κι' ἐμπρὸς ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν νὰ πάρω καὶ τὰ ῥέστα.

**Βγαίνει κι' ὁ Μαριῆς στὴ μέση μετὰ πάσης συστολῆς
καὶ τὰ παρακάτω λέει τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς.**

Ἐχάριχα, κύρ πρόεδρε, στὸν τόπο μου ποῦ σ' εἶδα,
γιατ' εἶσαι νέος ἀρετῆς
καὶ τὸ κουδοῦνι ποῦ κρατεῖς
τιμᾶει τὴν πατρίδα.
Ἐχάριχα στὸν τόπο μου ποῦδα τὸ Ζαβιτσιάνο.
Γεῖα του καὶ χορόντι νὰ μᾶς ζῇ
καὶ μὲ τοὺς Τούρκους μου μαζὺ
τὸ ντεμενὲ τοῦ κάνω.

Καλῶς μᾶς ἦρθες πρόεδρε, Κορφιάτικο ξιφτερί,
ποῦσαι τὸ χέρι τὸ δεξιὸ τοῦ μπάρμπα τοῦ Λευτέρη.
Γεῖα σου τοῦ γίγα Μωϋσῆ,
κι' ἂν συμμερίζεσαι καὶ σὺ
ὅσα ἐπιδιώκει,
νὰ μοῦ συντρίβῃς πάντοτε τὸν κόντε Θεοτόκη.

Κεφάλι πρῶτο ἐν Βουλῇ,
σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάρι,
νὰ μὴν ἀφίνης νὰ μιλῇ
τὸν κάθε φαφαλάρη.

Βάστατα τ' ἄλλα στόματα καὶ σ' ὅλα βάλε βούλα,
κι' ἄσ' τὸ Λευτέρη μοναχὰ νὰ μᾶς τὰ λέη οὔλα.

Καλῶς το τσ' ἀνορθώσεως τὸ σοβαρὸ κουδοῦνι
ποῦ κατὰ φαύλων μαίνεται
καὶ θαρραλέον φαίνεται
ὅπως τὸ Μαυροβούνι.

Καλῶς το τὸ Κορφιάτικο πολιτικὸ φαῖνι,
Ἄμποτε τὸ πλάσι σου νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνη
καὶ τὴν χαρὰν, κύρ πρόεδρε, τοῦ κόσμου τὴν κρυφίαν
καὶ ἀκολούθως ἐκλογάς μὲ πλειονοψηφίαν.

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΡΙΜΝΕΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ πόλεμος ἑσταμάτησε,
ἀνακωχὴ ἐγένη
κι' ὅλοι ξυπνοῦν χαρούμενοι
ν' ἀκούσουν τὴν εἰρήνην,
μὰ πίσω μένουν ἄλυτα
ζητήματα σπουδαῖα,
δοποῦ δὲν ἐπιδέχονται
καμμία μας ἰδέα.
Σ' αὐτὰ δὲν λογαριάζεται
παλληκαριῶν ἀνδρεία,
παρὰ μιὰ τέχνη πρόστρυχη
ποῦ λέν' διπλωματία.
Σ' αὐτὰ δὲν λογαριάζονται
γενναῖοι στρατιῶτες,
ἀλλ' ἀδίκες καὶ δόλιες
διπλωματίας νότες·
Μ' αὐταῖς θὰ καθορίσουνε
στὸ τέλος τὴ θὰ γένῃ.
Κι' ἂν μὲ τὴ Σκόδρα ἔφτασε
ὁ κόμπος εἰς τὸ χτένι,
τὸν κόμπο μὲ ὑπομονή
δὲν κάθονται νὰ λύσουν
παρ' ὅπου κι' ὅπως θέλουνε
θὰ μᾶς τὰ παλλιδίσουν.
Γιὰ τὰ νησιὰ ποῦ κατερεῖ
ὁ κόσμος μ' ἀγωνία,
καὶ ποῖα θὰν τὰ ὄρια
ποῦ θᾶχ' ἡ Ἀλβανία,
ὑπόσχεσι δὲ δίνουνε
καμμιὰ ἐκ τῶν προτέρων
γιατὶ ἐκεῖ μπερδεύεται
τὸ γενικὸν συμφέρον.
Γιὰ κάθε χώρα καὶ χωρὶδ,
ἢ ἔξ' ἡ μέσ' τὸ μαγεργεζὶδ,
ἀφοῦ τὰ μαγεργέφουνε
ὅπως θὰν τοὺς γουστάρῃ,
θὰ φᾶνε τὸν καλὸ μεζὲ
κι' ἐμεῖς τ' ἀπομεινάρι.
Ἔτσι ὁ κόσμος πλάστηκε.
Ὁ δυνατὸς νὰ βάλλῃ
τὰ δυὸ ποδάρια τοῦ μικροῦ
σ' ἓνα στενὸ σπιτάλι.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Κάθε πρωὶ στὴν ἀγορὰ
ποῦ βγαίνο καὶ ψωνίζω
στρωμένους στὴν ἀκρογιαλὰ
τοὺς Τούρκους ἀντικρύζω
ποῦ μὲ χαχάτι λάζονται
καὶ τὸν καφέ τοὺς πίνουν,
καὶ γιὰ τὴ συνδιάσκεψι
μονόλεπτο δὲν δίνουν.
Ἔχουν στὴ μέση τὸ Ζιχνῇ
ποῦ ναργιλὲ ζουφάει
κι' ὅσους διαβαίνουν δίπλα του
σὰν μυῖνες τοὺς κυτταί.
Ζωὴ καὶ κόττα τὴν περνοῦν,
μὲ καθαρόν ἀέρα
μ' ἀνάπανσι, καλὸ φαῖ
πᾶβρηχαν ἐδῶ πέρα.
Θαρεῖς καὶ ταξειδεύουνε
στὸ πόρτο πρώτη θέσι
κι' ἐγίνανε τὰ μούτρα τοὺς
κόκκινα σὰν τὸ φέσι.
Ὡραία τέτοια μιὰ ζωὴ
καὶ ποτὸς δὲν τὴν ζηλεύει,
μισθὸ νὰ πέρῃ τακτικά
μὲ δίχως νὰ δουλεύῃ,
ν' ἀπλώνῃ τὴν ἀρίδα του
νὰ πίνῃ καὶ τὰ πρῶτα
καὶ νᾶν' ἡ μὲν ἡ γυνὴ τὸν
καφέ καὶ κουμπολὶ.
Βρῆκαν ἐδῶ παρὰ τοῦ
καὶ σχετικὸν καμμιὰ
μ' ἀλλοίμονο στὴ μοῖρα τοῦ
ἂν τζοῦχαν οἱ Βουλγάροι.

Ἀλλὰ τὰ χάρδια μας αὐτὰ
θὰν τοὺς παραχαλάσουν,
κι' ὅταν εἰρήνη θὰ γενῇ
πολὺ θὰν τοὺς ξυνοφανῇ
δουλεῖα νὰ ξαναπιάσουν.
Μοῦ φαίνεται θὰ ἦτανε
ἔργο φιλανθρωπίας
μὰ σύστασι νὰ κάναμε
στὸ τέλος τῆς Τουρκίας,
ὅταν τοὺς ἐπιστρέψουμε
τεμπελχανεῖδ νὰ κτίσῃ
καὶ μέσα ἑστὶ παντοτεινὰ
νὰ τοὺς ἐγκαταστήσῃ !

CHEF

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

ΣΤΗΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙ

Πρόσβεις μου μὴ σκοντίζεσθε
ἀδίκως μέσ' τὴ Λόντρα.
Τὴν ἄρπαξ' ὁ Νικηταρᾶς
ὁ μπάρμπας ὁ παλληκαρᾶς
καὶ πᾶει, πᾶ' ἡ Σκόδρα !
Ματαίως χριζέται χαρτιά
καὶ χύνεται μελάνια.
Περιφρονοῦν τὴ δαῖσι σας
κι' ὅλας τὰς ἀποφάσεις σας
τὰ ξακουστὰ «καπλάνια».
Μπορεῖ νὰ προτιμήσουνε
κανένas νὰ μὴ μείνῃ
παρὰ νὰν τὴν ἀφήσουνε
τοῦ Σκούταρι τὴ λίμνη.
Κι' ἂν' μερικὸς ἢ γενικὸς
πόλεμος εὐρωπαϊκὸς
πρόκειται γιὰ νὰ γένῃ,
νὰ κατεβῇ κι' ὁ οὐρανὸς
εἴπ' ὁ Νικήτας» ζωντανὸς
πῶς μέσαςθε δὲ βγαίνει.»

Ο ΖΩΡΕΣ

Ζόρι μοῦ κάνει τοῦ Ζωρὲ
τὰ λόγια νὰ πιστέψω.
Μέσ' τὴν ψυχὴ μου δὲν μπορῶ
ποτὲ νὰν τὸ χωνέψω,
πῶς πρῶτο π' ἀποβγάλουμε
τοῦν Τούρκωνε τὰ μάτια
κι' ἐκεῖ ποῦ θὰ μοιράζουμε
τοῦ κέρδους τὰ κομμάτια,
θενᾶβγουν οἱ Αὐστριακοὶ
κι' οἱ Ροῦσοι μιὰν ἡμέρα
νὰ πνίξουν τὴν χερσόνησο
τοῦ Αἰμου πέρα, πέρα,
κι' Ἑλλήνας, Σερβοβούλγαρους
καὶ τοὺς Μαυροβουνίους
ἀντάμα μὲ ἱστορικοὺς
πόδους προαιωνίους,
νὰν τοὺς καθυποτάξουνε
μὲ βίαιο στελιάρι,
κι' ὅξω νὰ τοὺς πετάξουνε
σὰν τρεῖχ' ἀφ' τὸ ζουμάρι.
Μ' ἂν τέτοια μαγερεύουνε
Σοζόναφ καὶ Μπερτόδος,
πρὸς τι νὰ μᾶς ἀπασχολῇ
κι' ἔχει τὸ αἷμα μας χολή
ἢ Κάλυμνος κι' ἡ Ρόδος ;
Πρὸς τι νὰ τρέφουμ' ὄνειρα
νὰ πάρουμε τὴν Πολι
ἀφοῦ θὰ μᾶς τὴν πάρουνε
ταχέως οἱ Χαχόλοι ;
Μάταιος κάθε θριάμβος,
ματαῖα κάθε νίκη
ἂν πρόκειτ' οἱ Αὐστριακοὶ,
μαύρη τοὺς μέρα καὶ κακὴ,
νὰ τοὺς σπῇ ἡ ἀλυστὴ ;
ἂν πταίῃ ἔχουν' αὐτὰ νοῦν
ὁ Μπαρτχολδ κι' ὁ Σοζόναφ
καὶ τὸν Σαρεῖν μὲ τὰς
μὲ σάσμελα ξαναπιάσῃ
γιὰ πάντα τοὺς μουντζώνωφ !

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΜΕΛΟΣ

ΤΜ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΜΟΥ

